

Док се нова српска влада непрекидно рађа, Србија после дужег времена долази до ваздуха, ослобођена гвозденог обруча тржишта и демократије и заслепљујућих европских визија на магичном путу у Нато-Отан будућност. Док је медијска грана власти у потпуном расулу, јер упркос видовитости не може да утиче на пол, памет и лепоту новорођенчета, док припадници домаће елите бесне од нестрпљења, јер њихови послодавци цеде нешто неодређено кроз зубе, народ коначно може да ужива у тренутку недетерминисане слободице.

Није то она права слобода међу шљивама, већ некаква извитоперена, виртуелна, слобода међу сабласним осигурачима. Метафору осигурача лансирао је усред почетних тренутака порођајне страве један надахнути аналитичар, утврдивши да новорођенче не може доћи на свет без европског осигурача у нејаким ручицама. На срећу, Србија је још једном изневерила саму себе, одбацивши своје демократско покриће, и са њим илузорно европско осигурање.

Тако се изнова показало да стварност измиче медијској контроли, да је одрживост пројектоване будућности неодржива, да је толико хваљено прихватање реалности потпуно нереално, а друштво ипак превише сложено да би се могло олако моделирати и прекрајати. Као једина утеха иза ових увида остаје нам Марксова дијалектика, која тако неспутана измиче чак и довитљивом материјализму.

Али ни демократија се не да. Успорени одлазак владајуће странке био је не само болан, већ и комичан. Док су једни медијски ридали, други су се потпуно немедијски церекали. Овај друштвени несклад морао је да прекине лично Бошко Јакшић, испрашивши демократију по голој гузи, показујући потом прстом на ћошак. Повукла се неславно, подижући панталоне, потпуно несвесна дијалектичке дубине учитељеве лекције, сасвим заборављајући да се позове на неприкосновена права детета. Одлазак у привремени заборав највећи је допринос Демократске странке демократији.

Тако ће, по свему судећи, Србија уместо лиценцираног европског осигурача добити неатестирани српски осигурач, иако то нико није желео, па ни она сама. Изморена холивудским триковима и тржишним блефовима, Србија се сасвим незахвално опростила од своје славне холивудске власти, и препустила се црнилу домаће

кинематографије.

Како се на овом месту не бисмо заплакали, сетимо се светлих примера Авганистана и Косова који нам ипак указују како је демократија још увек најбољи опијум за народ, као што су проиводња и промет опојних средстава најпрофитабилнији облик реалне економије. Овде можемо остати потпуно спокојни, јер нашу слободу на Косову и Метохији чува амерички осигурач. А нема бољег осигурача од осигурача осигураног успеха, и то на туђи рачун, а нарочито на туђој територији.

Пример ЕУ наша сазнања о неспутаности слободе шири до још удаљенијих граница. Затровани марксизмом, мислили смо да слободе нема изван нужности, сада схватамо да не можемо бити слободни изван банака. Затровани митовима демократије, мислили смо да се Сједињене државе рађају у слободи новинских чланака који ће једног дана постати Федералистички списи. Тако је, међутим, било при крају осамнаестог века, пре него што су измишљени Маркс и Холивуд. Данас сједињене државе (Европе) настају по буцацима билдербершких група и њихових европских ћелија маштовитих имена.

Српски осигурач у влади не гарантује ништа, као ни онај европски. Ипак, домаћи је, непрскан, још увек еколошки поуздан. Не привлачи банке, што је најважније! Не гарантује издашне хонораре домаћој елити, што је веома тужно! Својом ирационалном непредвидивошћу задаје главобоље страном фактору, што је веома добро! Може се ремонтовати деловима руског осигурача, што је одлично!

Дијалектички је најузбудљивије што ће ипак бити још много посла (и лепих хонорара) за професионалне девалваторе сопствених вредности, за домаће узбуњиваче и инсајдере свих боја: војвођанисте, регионалисте, отанисте, евроунионисте, деконтаминаторе, борце за бебе, лидеристе... Српском осигурачу, да би био најбољи, неопходна је јака конкуренција! Тако се тржиште ослобађа својих идеолошких еманација.

Безнађе рађа наду, као што уљгендиоксид у атмосфери није узрок само мрачним псеудонаучним планетарним прогнозама, него и расту дрвећа у саванама које га претварају у кисеоник. Афирмативно самовредновање, сврсисходна организација и оптимистичко самопоуздање тријумфују, као што идеолошки неконтаминирана наука, удруженим снагама светских научника, међу којима су и Срби, предвиђа резултате својих експеримената и доказује постојање недостајуће честице интеракције (Хигсовог бозона). И, свакако, више од тога!

Од свих осигурача најбоље је, ипак, осигурање (заборављеног) здравог разума и отворене интеракције слободномислећих људи. А све то под капом небеском!